

Léptei hangjait elnyelte a szűnni nem akaró eső halk kopogása, ahogy mindegyre az esernyőnek csapódtak a súlyos vízcseppek. A tőle telhető leggyorsabb léptekkel közeledett az iskola felé, miközben harcolt az ernyőbe kapó széllel, és az út közepén lustán elterülő kátyúval. A lecsurgó víz teljesen eláztatta a kabátját, annyira, hogy gyakorlatilag nem volt értelme az ernyőnek. Az utolsó sarok előtt nagy lendülettel be is csukta, még egy adag vízfröccsöt zúdítva saját arcába.

Az iskola előtt egy pillanatra megállt, kifújta magát, majd belépett a kapun. Zsibongó gyerekek rohantak el mellette, és tűntek el a hatalmas épület egy-egy termében. A megannyi szőke és barna fej között hiába is keresgélt volna, úgy cikáztak előtte, mint a hulló csillagok a nyári égbolton. Ő megcélozta a legtávolabbi osztályt, amelynek ajtaján egy hatalmas maci csüngött. – Anya! – kiáltotta mögüle egy 8 éves forma fiú. Ő megfordult, és mosolyogva figyelte, ahogy a szőke gyerek először csak lomhán trappolva, majd futva közeledik felé, és olyan erővel ölelte át, hogy majdnem mindketten elestek. Anya csókot nyomott a homlokára, és kézen fogva indultak haza. Nem is kézfogás volt ez, mert mindketten a nagy esernyőt markolták, és igyekeztek minél kevésbé kilógni alóla.

És a kisfiú mesélt. Egész úton, hazafelé újságolta, hogy a padtársa megint elvette a radírját, hogy fogócska közben Peti és Zoli összeverekedtek, és hogy természetesen neki ehhez semmi köze nem volt. Anya meg csak szelíd mosollyal hallgatott, és büszke volt, amiért ilyen bátor kisfia van. De gondolataiba hamar belevegyültek a gondok képei: a rá váró hatalmas mennyiségű vasalni való ruha, a délutáni nassolni való megsütése, és néhány sárga csekk, amit még nem volt ideje befizetni. Arca komor lett, és homlokán halvány ráncok jelentek meg. – Nem is figyelsz rám! – duzzogott a fiú.

– Dehogynem, figyelek – bizonygatta anya – Vigyázz, pocsolja! – de késő volt. A kisfiú teljes erejével beleugrott az út közepén álló pocsolójába. – Most nézd, meg mit csináltál! – mordult fel mérgesen, gondosan ügyelve arra, hogy az esernyőt végig a fia feje fölött tartsa – ha nem lennél ilyen nevetlen, most nem lennének nyakig sárosak!

– Nem is vagyunk nyakig sárosak, csak cipőig!

– Ne feleselj!

És attól a pillanattól kezdve némán mentek tovább egymás mellett. Anya azon gondolkozott, hogy bizonyára neki van a legrosszabb gyereke a világon, a fiú pedig nem értette, hogy miért kell mindig katonás rendnek lennie.

Aztán később, mikor már otthon voltak, és a csizmák a radiátoron száradtak, sárfoltokat képezve fűtőtest alatt a padlón, kijött a szobájából, hogy megmutassa a leckéjét. De anya nem figyelt. Túl fáradt volt ahhoz, hogy legalább csak a fejét elfordítsa a kettes szorzótábla irányába, mely hibátlanul ragyogott a kisfiú fűzetében. Tévézett, mert azon nem kellett agyalni, az kikapcsolta, azon nem tudott aludni.

Apa, aki a szemközti íróasztalnál épp a másnapi tárgyalásának anyagát készítette elő, aggódó tekintettel hátranézett. Lassan felállt, tréfásan megborzolva a kisfiú haját és kivezette a szobából. A fiú, mikor a szobájába értek hüppögve mesélte el a délután történeteket. Apa színlelt derűssége szépen lassan leolvadt az arcáról és aggódva figyelte fia beszámolóját.

– Tudod – kezdte elgondolkozva – anyának ma van a születésnapja. Azt hiszem, az esett neki rosszul, hogy nem köszöntöttük fel...

– Ez igaz lehet – bólintott egyetértően a fiú – akkor most mit csináljunk?

– Mi lenne, ha sütnénk neki egy tortát?

– Jó! – lelkesedett a kisleány és kirohant a konyhába. Apa nagy léptekkel követte. Az egész készülődésből Anya semmit nem érzékelt, talán csak annyit, hogy Apa és fia egyszer csak útra kelt, és meg sem állt a legközelebbi ajándékboltig. Ott aztán gondosan összeszámolták a kisleány zsebpénzét, majd kiválasztottak egy ékszertartót. Fehér porcelán volt, tetején egy kézzel festett balerina táncolt. Pontosan olyan, ami a kisleányok álmaiban életre kel és Csodaországba repíti őket.

Otthon aztán gondosan becsomagolták, meglepetés gyanánt, egy dobozkát használva – csak, hogy ne lehessen elsőre tudni, mi is lapul a zöld krepp-papírban. Odacsúsztatták a konyhaasztalra a csokitorta mellé, amin immár ott díszelgett kerekben harminc gyertya.

– Ez nagyon szép lett apu! – lelkesedett a kisleány – akkor most már szólhatunk anyunak?

– Nem-nem – helyesbített Apa – még hiányoznak a vendégek.

És végigtelefonálták a rokonságot, akik jöttek is azonnal, ki kisebb, ki nagyobb ajándékkal.

Anya kezdte magát furcsán érezni, nem igazán értette, mit keres hirtelen ennyi ember náluk, hiszen mára nem várt vendégséget. Mindenesetre pár percre eltűnt a fürdőszobában, kicsinosította magát, mert ugyebár nem illik szakadt pólóban vendégeket fogadni.

Mikor aztán mindenki elfoglalta a helyét, Apa és a kisleány megjelentek a szoba ajtajában, kezükben a tortával és az ajándékkal. Büszkén lépdeltek át a szobán, egyenesen Anyához, aki először meglepődött, és meghatódott, miközben ezer meg ezer gondolat és érzés kerítette hatalmába.

Könnyekkel küszködve bontogatta az ajándékokat. Egy tusfürdőből és testápolókból álló csomagot, egy illatgyertya készletet, ami a szivárvány összes színében pompázott, egy gyönyörű kristályvázát, amire az ő neve volt gravírozva. Végül elővette a zöld krepp-papírt, és gondosan, de mégis izgalommal bontogatni kezdte. Előbukkant az ékszertartó, melynek tetején pillanatokkal később egy kövér könnycsepp landolt. Anya elővette azt a kis bőrtokot, amiben a nyakláncait és gyűrűit tartotta, és gondosan átrakta belőle az ékszereket új helyükre. A középső polcra rakta a kis dobozkát, hogy mindenki jól láthassa, majd szorosán átölelte először Apát, majd a kisleányt.

Aznap este sokat nevettek, újra és újra elénekelték a „Boldog születésnapot” kezdetű dalocskát, miközben hahotázva körtáncot jártak a szoba közepén. Lefekvés előtt a kisleány még elmondta a szorzótáblát, amit egy nagy szelet csokival jutalmaztak.

Anya úgy gondolta, hogy ez volt élete legszebb születésnapja.